

Bokemoa landskapsvernområde

Under annen verdenskrig gikk Stokkes innbyggere borgervakt for å hindre at det ble hugget ved i Bokemoa. Allerede i 1949 ble det tatt initiativ til å få Bokemoa fredet.

I 1950 ble den delen av Bokemoa som tilhører Stokke prestegård administrativt fredet av Kirkedepartementet. Denne fredningen varte frem til landskapsvernområdet ble opprettet i 1980.

Bøk var et av de siste treslagene som kom til Norge etter istiden, kanskje som et resultat av handelsforbindelsene Vestfold hadde med Danmark. Treet etablerte seg først i Vestfold.

Bøk er en art som skygger ut andre treslag. Kronene danner tette bladverk, og bare noen få planter kan vokse i det sparsomme lyset som trenger ned til skogbunnen.

Selv om bøkeskogen er fattig på blomster, kan den være rik på sopp, lav, moser og insekter. Ikke minst gir store, gamle trær og døde stammer et mangfold av livsmiljøer.

FAKTA

Landskapsvernområdet ble opprettet i 1980. Det er 141 dekar stort.

Foto copyright Inger Kristoffersen

Bøkebrunkjuka vokser på gammel og død bøk. ▲

Bøkeskogen Bokemoa er et populært turområde. ▼

Foto copyright Gunnar Numme

Kjernebiteren henter gjerne kirsebær i hagene omkring og knekker steinene med 50 kilos kraft. ▲

Det er registrert over 100 sopparter i Bokemoa. Mange er funnet på grove stammer i lommer av skogen. Flere er sjeldne, slik som bøkebrunkjuke.

Bokemoa er en oase for fuglene. På solfylte dager i mai opptrer et flerstemt kor av rødstrupe, bøksanger, svarttrost, rødvingetrost og bokfink. Kjernebiteren er også en karakteristisk art, som gjerne henter kirsebærsteiner i hagene omkring, og knekker dem med 50 kilos kraft.

De mange grove boketrærne i verneområdet gjør skogen attraktiv for hullrugerne. Grønnspett og flaggspett er med på å hakke ut boliger for både store og små hullrugere. En koloni av kaier og flere par skogduer holder til i Bokemoa. Også kattugle, stær og flere meisearter er innbyggere her.

For å bevare skogens karakter, er det nødvendig med skjøtsel. En viktig målsetting er å videreføre variasjonen i Bokemoa. Grove, gamle trær skal bevares så lenge som mulig, samtidig som det legges til rette for nye bøkegenerasjoner.

Bokemoa ligger på en arm av Raet, den store moreneryggen som ble avsatt langs iskanten mot slutten av siste istid. Da isen trakk seg tilbake og landet steg, foregikk dette i rykk og napp, og strandvoller ble dannet i flere nivåer. Slike strandlinjeterrasser er det flere av i Bokemoa.

Festplassen i Bokemoa har vært samlingssted for Stokkes innbyggere i uminnelige tider. Ingen stokkesogning med respekt for seg selv feirer 17. mai uten å være i «Moa».